

வ
சிவம்யம்

ஸ்ரீ அபிராமி பட்டர் அகுமிய ஸ்ரீ அபிராமி அந்தாதி

வண்ணை ஸ்ரீ காமாட்சியம்பாள் ஆலய
(நாச்சிமார்கோயில்)

தேர்த்திருவிழாவின் போது
யாழ்ப்பானம்

சாந்தி அச்சகத்தினரால்
அன்பளிப்பாக வழங்கப்பெற்றது.

13-4-1976.

ବିଜ୍ଞାନ କମିଟିର ପରିବହନ ଏବଂ ପରିବହନ ବିଭାଗ

ମଧ୍ୟାର୍ଥ ପରିବହନ କମିଟିର ପରିବହନ
(ପରିବହନ ବିଭାଗରେ)

ପ୍ରକାଶିତ ପରିବହନ କମିଟିର
(ପରିବହନ ବିଭାଗରେ)
ପରିବହନ ବିଭାଗରେ
(ପରିବହନ ବିଭାଗରେ) ।

நீ அபிராமியட்டர் வரலாறு

பொன்னி நன்றி பொய்யாது பாயும் சோழர் பெருநாடு எவ்வகை வளமும் பெற்று விளங்குவதோடு பல்வகைக் கலைகளும் இயல் பாக வளர்ந்து புகழ்பெற்ற நாடு, சௌவம் தழைக்கத் தழைத்தோங்கிய ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தோன்றிய நாடு இஃதென்றால் இதன் பெருமையை எடுத்துரைக்க மொழி போதுமோ? கல்வி நீர் பாய்ச்சி அறிவு ஏருவிட்டுப் பத்திப்பயிர் வளர்க்கும் பொன்னனை இந்நாட்டின் கண் ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுக்கட்டு முன் தோன்றினார் இந்நால் ஆசிரியராகிய அபிராமி பட்டர்.

மார்யாத்தினின்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் செல்லும் வழியில் காலனைக் காலால் கடிந்த எம்பெருமான் நெஞ்சுகந்து கோயில் கொண்டிருக்கும் திருத்தலமாகிய திருக்கடலூர் இயற்கை எழிலும் தெய்வத் திருவருட் பெருக்கமும் பெற்று விளங்குகின்றது, அவ்வுரிமைகள் ஆன்ற ஒழுக்கமும் நிறைந்த கல்வியும் பரந்த அறிவும் சிறந்த ஆற்றலும் கனிந்த பக்கியும் பொருந்திய அந்தணர் மரபில் ஞானக்கொழுந்தே போல் தோன்றினார் அபிராமி பட்டர், இவருக்குக் குழந்தைப் பருவத் தில் பெற்றேரு இட்ட பெயர் இன்னதெனத் தெரியவில்லை, ஆயினும் கருவிலே திருவுடையராய்த் தலைமுறைத் தலைமுறையாக வந்த இசைக் கலையிலே வல்லவராய் அம்பிகையின் அருளானந்தக் கடவில் மூழ்கிச் சக்தி வணக்கத்தில் கருத்தொன்றி நின்ற இவரை அத்திருத்தலத்தில் வாழ் அம்பிகையின் திருநாமத்தைச் சேர்த்து அபிராமி பட்டர் என வழங்கியது சாலப்பொருந்துவதாகும், ஸ்ரீ அபிராமி அம்மை மீது இவர் கீர்த்தனம் ஒன்றும் பதிகம் ஒன்றும் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

இப்பெரியார் சக்தி பூஜையும் யோக நெறியும் செவ்வனே பயின்று வந்தார். அதனால் யோகசித்தி எய்தி என்றும் சிதாகாசத்தே அம்பிகையை ஓளிவடிவாகக் கண்டு பேரின்பத்தாழ்ந்திருந்தார். இவ்வாறு பத்தி நிறைந்து முத்தி நெறியில் பித்தர் போலவும் பேதையர் போலவும் உலகப் பற்றற்று அனுபூதிச் செல்வராய் விளங்கிய பட்டரை மற்றவர் களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு துர்த்தேவதையை ஆராதித்து வாமாசாரத்தைக் கைக்கொண்டு மனம் பேதவித்து அலைபவர் என்றே அவர்கள் எண்ணினார்கள்; தூற்றவும் செய்தார்கள்.

சத்தியமான நித்தியத்தில் நிலைத்த மனமுடையார் மற்றவர் ஏச்சையும் பேச்சையும் ஒரு பொருளாகக் கருதுவரோ? ஆகையால் பட்டரும் உண்மை இன்னதென்று உணராத மக்களை மாக்கள் என்றே உள்ளி வாழ்ந்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் தஞ்சையைத் தலைநகராக்க்கொண்டு சரபோஜி மன்னர் ஆண்டு வந்தார். அவர் மஹாராஷ்ட்ர வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்; தெய்வ பக்தியும் மதப்பற்றும் மிகுந்தவர். அவர் ஒரு கை அமாவாசை தினத் தன்று காவிரி சங்கமத்திலே நீராட எண்ணித் தம்பரிவாரங்களுடன் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று தம் உள்ளக்கிடக்கையை நிறைவு செய்து கொண்டார்; திரும்புங்கால் ஸ்ரீ அழுத கணேசரையும் ஸ்ரீ அபிராமி அம்பிகையையும் தரிசனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அவா மிகுதி யால் திருக்கடலூரை அடைந்தார். பின்னர், அரசர் தமது நித்தியா ஒல்லானங்களை முடித்துக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார்.

அப்போது அபிராமி பட்டர் அம்பிகையின் ஆலயத்துச் சந்திதியில் இவ்வுலக நினைவு ஏதுமின்றி தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்தார் அவரது புரையற்ற தோற்றமும் புத்தொளி வீகம் முக நலமும் தியான நிலையில் சிறிதே முகிழ்ந்திருந்த இருவிழிகளும் அரசர் பெருமானின் அகத்தைக் கவர்ந்தன. சரபோஜி மன்னர் பத்தியிற் சிறந்தவராதவின் பட்டரின் தன்மையை ஒருவாறு உணர்ந்து அருகில் இருந்தோரை நோக்கி, “இவர் யார்?” என்று வினவினார்.

அப்போது அருகில் இருந்தவர்கள், “இவர் ஒரு பித்தர்; வெத விருத்தமான வாமாசாரங்களில் ஈடுபடுபவர்; ஏதோ ஒரு துர்த்தேவ தையை வழிபடுகின்றவர்.” என்று கூறினார்கள். அதைக்கேட்ட அரசர் ஒன்றும் கூருது உட்சென்று அம்பிகையைத் தரிசனம் செய்தார். ஆனால் அரசருடைய மனத்தில் பட்டருடைய தோற்றம் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. ஆகையால் திரும்பி வரும் போது அரசர் பட்டரோடு ஏதேனும் ஒரு முகாந்திரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பேசவேண்டும் என்ற எண்ணாம் உடையவராய் அவரை நோக்கி, “பட்டரே, இன்று என்ன திதி?” என்று கேட்டார்.

காலத்தோடு சற்பனை கடந்து துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் துரியா திதமாய்ப் பரநாத மூலத்தலத்திலே முளைத்தெழுந்த முழுமதியாக அம்பிகையைக் கண்டு அக்காட்சிக் கலியிலே மதர்த்துநின்ற அபிராமி பட்டருடைய செவியில் அரசர் சொன்ன சொற்கள் அரைகுறையாக விழுந்தன; முழுமதியின் ஒரு வட்டத்திடையே அம்பிகையின் அருள் தோற்றுத்தை ஆவந்தமாய்க் கண்டு பரவச முற்றிருந்த நிலையில் வாய் குழநி, “இன்று பெளர்னை” என்று விடையிறுத்தார்.

அருகிலிருந்த பெரியார்கள் இதுகேட்டு ஒன்றும் தோன்றுது நின்றனர். பட்டரைப்பற்றி இல்லனவும் பொல்லனவும் சொல்லிவந்தவர்கள் அரசரே பட்டரின் உன்மத்த நிலையை உணர்ந்துகொண்டார் என எண்ணி இறுமாந்தனர். அரசரும் ‘அவர்கள் கூறியது உண்மையே போலும்’ என எண்ணித் தம் இருப்பிடத்திற்கு ஏதினார்.

அரசரும் அவ்ரூடைய பரிவாரமும் அகன்றபின்னர், திபானம் கலைந் தெழுந்த அபிராமி பட்டர் நிகழ்ந்ததை உணர்ந்து பெரிதும் வருந்தினார். தம்மை இதுகாறும் ஏசியும் பேசியும் பல்லாற்றுனும் இடையூறு புரிந்தும் வந்த மாந்தரை விவங்கென்று என்னிமாதவம் செய்துவந்த அம்பிகை அடியார். பொய்யரின் மொழிகள் மெய்யென்த தோன்றுமாறு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை என்னிமறுகினார். உடனே பட்டர், தமக்கென்று ஒன்றேனும் இன்றி யாவற்றையும் அம்பிகைக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிட்ட வைராக்யம் உடையவர் ஆதவின், அம்மையே இப்பழியினின்றும் தம்மை மீட்கவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டார். அம்பிகையின் சந்திதியில் ஆழ்ந்தவொரு குழி வெட்டி அதில் பெருநெருப்பு மூட்டி அதன்மேலே ஒரு விட்டத்தினின்றும் நூறு ஆரம்கொண்ட ஓர் உறியைக் கட்டித் தொங்கவிட்டார். பிறகு அதன் மீதேறி அமர்ந்து அம்பிகையை மனத் தால் நினைத்துத் தலையால் வணங்கி; “சோர்வினால் வந்த மாபெரும் பழி யைத் துடைத்துத் தாரணீபோற்றும் தலைமையைத் தாராளெனின் என் உடலை இவ்வெரிக்கு இட்டு உயிர் துறப்பேன்” எனக்கடுஞ்குள் உரைத்து, “உதிக்கின்ற ” எனத் தொடங்கும் இந்த அந்தாதியைப் பாடத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு பாடத்தும் முடிந்த உடனே உறியில் ஒவ்வொரு கயிற்றை அரிந்துகொண்டே வந்தார். இவ்வாரூக்கக் கதிரவனும் மேலைக்கடலை நன்னினால்; அப்போது எழுபத்தொன்பதாவது பாடலாகிய.

“விழிக்கே அருளுண்டு அபிராம வஸ்லிக்கு வேதம்சொன்ன வழிக்கே வழிபட நெஞ்கண்டு எமக்கவ் வழிக்கெக்கப் பழிக்கே சூழன்றுவெம் பாவங்க ளேசெய்து பாழ்நரகக் குழிக்கே, அழுந்தும் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே.”

என்ற பாடல் முடிந்தது. உடனே ஸ்ரீ அபிராமயம்பிகை பட்டருக்கு வெளிப்பட்டிருத் தோன்றிக் காட்சிகொடுத்தருளினால்; தன் தாடங்கம் ஒன்றைத் தனியே எடுத்து வான வீதியில் தவழவிட்டாள். அத் தாடங்கம் வட்டமதியின் உருவாய்ப் பலகோடி நிலவின் ஒளி பொழிந்து நீல வானக் கடவிலே மின்வண்ண அன்னம்போல ஊர்ந்துவந்தது. ஆனந்த சொருபினியாய் ஞானப் பிழம்பாய்க் காட்சியளித்த அப்பிராட்டி பட்டரை நோக்கி, வாய் சோர்ந்து மன்னனிடம் கூறிய சொல்லையும் மெய்யே என நிறுவினாலும்; தொடங்கிய அவ்வந்தாதியைத் தொடர்ந்து முடிப்பாயாக” என ஆணையிட்டு மறைந்தாள்.

‘சொல்லும் பொருளும் என நடமாடும் துணைவருடன். புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி’யாகிய ஸ்ரீ அம்பிகையின் தரிசனத்தாலும் அழுத மாரியென அவன் கூறிய மொழியாலும் பரவசமுற்று,

“கட்டிய வாளன்னைத் தன்னடி யாரில் கொடியவினை
ஒட்டிய வாளன்கண் ஓடிய வாதன்னை உள்ளவன்னைம்
காட்டிய வாகண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா
ஆட்டிய வாநடம் ஆடகத் தாமரை ஆரணங்கே.”

எனத் தம் அனுபவ நிலையைத் தெளிவுறப் பாடினார். மேலும் இருபது
செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களை இயற்றி அந்தாதியை முடித்தருளினார்.

திருத்தாடங்கெத் திகழைந்தும் புவனமெங்கும் விளக்கி நிற்க அதிசயத்
தைக் கண்ட யாவரும் “அற்புதம்! அற்புதம்!!” என ஆரவாரம்
செய்தார்கள். சரபோஜி மன்னரும் அதுகண்டு வியந்து அம்பிகையின்
அடியாரைப் பிழைத்த செயலுக்கு வருந்தி அவரடி பணிந்து தாம் செய்த
பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினார். நீர்கிழிய எய்த வடுப்போலச்
சான்றேர் கொண்ட சினம் மாறுமண்றே? அதனால் பட்டரும் உவந்
திருந்தார். அரசர் பட்டருக்கு ஏராளமான மானியம் கொடுத்துத்
தலைமுறை தலைமுறையாக அனுபவித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினார்.

அடியார் அறியாதிழைத்தது தவறுபினும் தாமே வருந்தித் தன்
சரணே அரசென்று புகுவாராயின் அடியார்க்குப் பழி வராது அருள் புரியும்
பெருந்தகைமை எம்சிராட்டி ஸ்ரீ அபிராமிக்கே உளதாகும். இவ்வந்தாதியை
முழுவதும் இடைவிபாது ஓதி வருபவர் இம்மையில் எல்லா நல்னாக்களும்
பெற்று மறுமையில் முக்கிய பேறும் அடைவர் என்பது தின்னாம்.

ஸ்ரீ அபிராமி பட்டர் அருளிய

அபிராமி அந்தாதி

கள்ளவாரணப் பிள்ளையார் காப்பு

தாரமர் கொன்றையும் சண்பக மாலையும் சாத்தும்தில்லை
ஊரர்தம் பாகத(து) உமைமைந்த னேஷல(கு) ஏழும்பெற்ற
சீரபி ராமிஅந் தாதினப் போதும்என் சிந்தையுள்ளே
காரமர் மேனிக் கணபதி யேநிற்கக் கட்டுரையே.

நூல்

1. உதிக்கின்ற செங்கதிர் உசிதித் திலகம் உணர்வுடையோர் மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம் போது மலர்க்கமலை துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக் குங்கும தோயமென்ன விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி என்றன் விழுத்துணையே.
2. துணையும் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற தாயும் சுருதிகளின் பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வெரும் பனிமலர்ப்பூங் கலையும் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங் குசமும்கையில் அனையும் திரிபுர சுந்தரி யாவ து) அறிந்தனமே.
3. அறிந்தேன் எவரும் அறியா மறையை அறிந்துகொண்டு செறிந்தேன் உனது திருவடிக் கேதிரு வேவெருவிப் பிறிந்தேன்னின் அன்பர் பெருமைளன் ணைத கருமநெஞ்சால் மறிந்தே விழுநர குக்குற வாய மனிதரையே.
4. மனிதரும் தேவரும் மாயா முனிவரும் வந்துசென்னி குனிதரும் சேவடிக் கோளாமே கொன்றை வார்சடைமேல் பனிதரும் திங்களும் பாம்பும் பக்ரதி யும்படைத்த புனிதரும் நீயும்என் புந்தினந் நானும் பொருந்துகவே.
5. பொருந்திய முப்புரை செப்புரை செய்யும் புணர்முலையால் வருந்திய வஞ்சி மருங்குல் மனேனும்மனி வார்சடையோன் அருந்திய நஞ்சு(சு)அழு தாக்கிய அம்பிகை அம்புயமேல் திருந்திய சுந்தரி அந்தரி பாதம்என் சென்னியதே.

6. சென்னிய(து) உன்பொன் திருவடித் தாமரை சிந்தையுள்ளே மன்னிய(து) உன்திரு மந்திரம் சிந்துர வண்ணப்பெண்ணே முன்னிய நின்அடி யாருடன் கூடி முறைமுறையே பன்னிய(து) என்றும் உன்பர மாகம பத்ததியே.
7. ததியுறு மத்திற் சுழலும்என் ஆவி தளர்விலதோர் கதியுறு வண்ணம் கருதுகண் டாய்கம லாலயனும் மதியுறு வேணி மகிழ்நனும் மாலும் வணங்கின்றும் துதியுறு சேவடி யாய்சிந்து ராணன் சுந்தரியே.
8. சுந்தரி எந்தை துலைவிளன் பாசத் தொடரைஸ்லலாம் வந்தரி சிந்துர வண்ணத்தி ஞாமகி டுன்தலைமேல் அந்தரி தீவி அழியாத கண்ணிகை ஆரணத்தோன் கந்தரி கைத்தலத் தாள்மலர்த் தாள்ளன் கருத்தனவே.
9. கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன வண்ணக் கனகவெற்பிற் பெருத்தன பால்அழும் பிள்ளைக்கு நல்கின பேரேருள்கூர் திருத்தன பாராமும் ஆராமும் செங்கைச் சிலையும்அம்பும் முருத்தன மூராலும் நீயும்அம் மேவந்தென் முன்னிற்கவே.
10. நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினைப்ப(து) உன்னை என்றும் வணங்குவ(து) உன்மலர்த் தாள்எழு தாமரையின் ஒன்றும் அரும்பொரு ஸேஅரு ஸேஉமை யேழுமயத்து) அன்றும் பிறந்தவ ஸேஅழி யாமுத்தி ஆனந்தமே.
11. ஆனந்த மாய்என் அறிவாய் நிறைந்த அமுதமுமாய் வானந்த மான வடி(வு) உடை யாள்மறை நான்கினுக்கும் தானந்த மான சரணூரவிந்தம் தவளநிறக் கானந்தம் ஆடரங் காம்எம்பி ராணமுடிக் கண்ணியதே.
12. கண்ணிய(து) உன்புகழ் கற்ப(து)உன் நாமம் கசிந்துபத்தி பண்ணிய(து) உன்இரு பாதாம் புயத்தில் பகல்இரவா நண்ணிய(து) உன்னை நயந்தோர் அவையத்து நான்முனசெய்த புண்ணியம் ஏ(து)என்அம் மேபுவி ஏழையும் பூத்தவளே.
13. பூத்தவ ஸேபுவ எம்பதி ஞானகையும் பூத்தவண்ணம் காத்தவ ஸேபின் கரந்தவ ஸேகறைக் கண்டலுக்கு முத்தவ ஸேஎன்றும் மூவா முகுந்தற்கு) இனையவளே மாத்தவ ஸேஉன்னை அன்றிமற் ரேர்தெய்வம் வந்திப்பதே.

14. வந்திப் பவர்களை வானவர் தானவர் ஆனவர்கள் சிந்திப் பவர்நல் திசைமுகர் நாரணர் சிந்தையுள்ளே பந்திப் பவர்அழி யாப்பர மானந்தர் பாரிலுன்னைச் சந்திப் பவர்க்கு) எளிதாம் எம்பிராட்டினின் தண்ணளியே.
15. தண்ணளிக் கெள்றுமுன் னேபல் கோடி தவங்கள்செய்வார் மன்னணளிக் கும்பெல்வ மோபெறு வார்மதி வானவர்தம் விண்ணளிக் கும்பெல் வழும்அழி யாழுத்தி வீடுமன்றே பண்ணளிக் கும்பெசால் பரிமள யாமளைப் பைங்கிளியே.
16. கிளியே கிளாஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்தொளிகும் ஒளியே ஒளிரும் ஒளிக்கிட மேன்னில் ஒன்றுமில்லா வெளியே வெளிமுதல் பூதங்க ளாகி விரிந்தஅம்மே அளியேன் அறிவள விற்கு)அள வான(து) அதிசயமே.
17. அதிசய மான வடி(வு)டை யாளஅர விந்தமெல்லாம் துதிசய ஆனன சந்தர வல்லி துணைஇரதி பதிசய மான(து) அபசய மாகமுன் பார்த்தவர்தம் மதிசய மாகவன் ரேவாம பாகத்தை வவ்வியதே.
18. வவ்விய பாகத்து) இறைவரும் நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும் செவ்வியும் உங்கள் திருமணக் கோலமும் சிந்தையுள்ளே அவ்வியம் தீர்த்தென்னை ஆண்டபொற் பாதமும் ஆகிவந்து வெவ்விய காலன்என் மேல்வரும் போது வெளிநிற்கவே.
19. வெளிநின்ற நின்திரு மேனியைப்பார்த்தென் வீழியும்நெஞ்சும் களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்ட தில்லை கருத்தினுள்ளே தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்ற தென்ன திருவளமோ ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும் மேவி உறைபவளே.
20. உறைகின்ற நின்திருக் கோயில்நின் கேள்வர் ஒருபக்கமோ அறைகின்ற நாள்மறை யின்அடி யோழுடி போஅழுதம் நிறைகின்ற வெண்துங்க ளோகஞ்ச மோளன்றன் நெஞ்சகமோ மறைகின்ற வாரிதி யோழூர ஞைல மங்கலையே.
21. மங்கலை செங்கல சம்முலை யாள்மலை யாள்வருணச் சங்கலை செங்கைச் சகல கலாமஹில் தாவுகங்கை பொங்கலை தங்கும் புரிசுடை யோன்புடை யாள்உடையரள பிங்கலை நீலிசெய் யாள்வெளி யாள்பகசம் பெண்கொடியே.

22. கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே எனக்குவம் பேபழுத்த படியே மறையின் பரிமள மேபனி மால்இமயப் ரிடியே பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்றஅம்மே அடியேன் இறந்துஇங்கு இனிப்பிற வாமல்வந்து ஆண்டு [கொள்ளோ.
23. கொள்ளேன் மனத்தில்நின் கோலம்அல் லா(து) அங்பர் கூட்டந் [தன்னை விள்ளேன் பரசம யம்விரும் பேன்வியன் மூவுலதுக்கு(கு) உள்ளே அணைத்தினுக் கும்புறம் பேஉள்ளத் தேவிலோந்த கள்ளே களிக்கும் களியே அளியன் கண்மணியே.
24. மணியே மணியின் ஒளியே ஒளிரும் மணிபுணைந்த அணியே அணியும் அணிக்கழு கேஅணு காதவர்க்குப் பிணியே பிணிக்கு மருந்தே அமரர் பெருவிருந்தே பணியேன் ஒருவரை நின்பத்ம பாதம் பணிந்தபின்னே.
25. பின்னே திரிந்துஉன் அடியாரைப் பேணீப் பிறப்பறுக்க முன்னே தவங்கள் முயன்றுகொண் டேண்முதல் மூவருக்கும் அன்னே உலகுக்கு(கு) அபிராமி என்னும் அருமருந்தே என்னே இலிஉன்னை யான்மற வாமல்நின்று ஏத்துவனே.
26. ஏத்தும் அடியவர் ஈரே முலகினை யும்படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் திரிபவ ராம்கமழ் பூங்கடம்பு சாத்தும் குழல்அணங் கேமளை நாறும்நின் தாள்இணைக்கு(கு)என் நாத்தங்கு புன்மொழி ஏறியவாறு நகையுடைத்தே.
27. உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை உள்ளம் உருகும்அன்பு படைத்தனை பத்ம பதயுகம் சூடும் பணினெனக்கே அடைத்தனை நெஞ்சத்து) அழுக்கைஸல் லாம்ஹின் அருட்புனலால் துடைத்தனை சுந்தரி நின்னாள் ஏதென்று சொல்லுவதே.
28. சொல்லும் பொருஞும் எனநட மாடும் துணைவருடன் புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தாள் அல்லும் பகலும் தொழும்அவர்க் கேஅழி யாஅரசும் செல்லும் தவநெறி யும்சிவ லோகழும் சித்திக்குமே.
29. சித்தியும் சித்தி தருந்தெய்வமாகித் திகழும்பரா சத்தியும் சக்தி தழைக்கும் சிவழும் தவம்முயல்வார் முத்தியும் முத்திக்கு வித்தும்வித் தாகி முளைத்தெழுந்த புத்தியும் புத்தியின் உள்ளே புரக்கும் புரத்தையன்றே.

30. அன்றே தடுத்து) என்னை ஆண்டுகொண் டாய்கொண்ட(து) [அல்லவன்கை நன்றே உனக்கு) இனி நான்னன் செயினும் நடுக்கடலுள் சென்றே விழினும் கரையேற் றுகைநின் திருவளமே ஒன்றே பலவரு வேயரு வேளன் உழையவளோ.
31. உழையும் உழையொரு பாகனும் ஏக உருவில்வந்தின்(கு) எழையும் தமக்கண்பு செய்யவைத் தார்இனி எண்ணுதற்குச் சமையங் கஞ்சியில்லை ஈன்றெடுங் பாள்ளாகு தாயுமில்லை அழையும் அழையறு தோவியர் மேல்வைத்த ஆசையுமே.
32. ஆஸைக் கடவில் அகப்பட்ட(டு) அருளற்ற அந்தகன்கைப் பாசத்தில் அல்லப்பட இருந் தேஜனநின் பாதுமன்னும் வாசக் கமலம் தலைமேல் வலியவைத்து) ஆண்டுகொண்ட நேத்தை எங்சொல்லு ஜென்சர் பாகத்து நேரிழுமே.
33. இழைக்கும் வினைவழி யேஅடும் காலன் எண்நடுங்க அழைக்கும் பொழுதுவந்து) அஞ்சலன் பாய்அத்தர் சித்தம் [எல்லாம் குழைக்கும் களபக் குவிமுலை யாமளைக் கோமளமே உழைக்கும் பொழு(து)உன்னை யேஅன்னை யேளன்பன் ஓடிவந்தே.
34. வந்தே சரணம் புகும்அடி யாருக்கு வான்ஊலகம் தந்தே பரிவொடு தான்போய் இருக்கும் சதுர்முகமும் பைந்தேன் அலங்கல் பருமனி ஆகமும் பாகமும்பொன் செந்தேன் மலரும் அலர்க்கிர் ஞாயிறும் திங்களுமே.
35. திங்கட் பகவின் மணம்நாறும் சிறி சென்னிவைக்க எங்கட்ட(கு) ஒருதவம் எய்திய வாளன் னிறந்த விண்ணேர் தங்கட்கும் இந்தத் தவமெய்து மோதரங் கக்கடலுள் வெங்கட் யணியணை மேல்துயில் கூரும் விழுப்பொருளே.
36. பொருளே பொருள்முடிக் கும்போக மேஅரும் போகம்செய்யும் மருளே மருளில் வருந்தெதரு ளேளன் மனத்துவஞ்சத்து) இருளேதும் இன்றி ஒளிவெளி யாகி இருக்கும்உள்றன் அருளே(து) அறிகின்றி ஸேன் அம்புயா தனத்து) அம்பிகையே.
37. கைக்கே அணிவது) கன்னலும் பூவும்; கமலம் அன்ன மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்து மாலை; விடஅரவின் பைக்கே அணிவது பன்மணிக் கோவையும் பட்டும்; எட்டுத் திக்கே அணியும் திருவடை யான்டுடம் சேர்பவளே.

38. பவளக் கொடியில் பழுத்த செவ்வாயும் பணிமுறுவல் தவளத் திருநைகை யும்துணை யாளங்கள் சங்கரனைத் துவளப் பொருது துடியிடை சாய்க்கும் துணைமுலையாள் அவளைப் பணிமின்கண் மர்அம் ராவதி ஆளுகைக்கே.
39. ஆளுகைக்கு(கு) உன்றன் அடித்தா மரைகள் உண்(டு); அந்தகன்பால் மீனுகைக்கு(கு) உன்றன் விழியின் கடையுண்டு; மேல்இவற்றின் மூனுகைக்கு(கு) என்குறை நின்குறை யேஅன்று; முப்புரங்கள் மானுகைக்கு(கு) அம்பு தொடுத்தவில் லாண்பங்கில் வாள்நுதலே.
40. வாணுதல் கண்ணியை விண்ணவர் யாவரும் வந்திறைஞ்சிப் பேனுதற்(கு) எண்ணிய எம்பெரு மாட்டியைப் பேதைநெஞ்சில் காணுதற்(கு) அண்ணியள் அல்வாத கண்ணியைக் காணும்அன்யு பூனுதற்(கு) எண்ணிய எண்ணம் அன்றே? முன்செய் புண்ணியமே.
41. புண்ணியம் செய்தன மேமன மேபுதுப் பூங்குலளைக் கண்ணியும் செய்ய கணவரும் கூடிநம் காரணத்தால் நண்ணிஇங் கேவந்து தம்மடி யார்கள் நடுவிருக்கப் பண்ணிநம் சென்னியின் மேல்பத்ம பாதம் பதித்திடவே.
42. இடங்கொண்டு சீம்மி இஜைகொண்(டு) இறுகி இளகிமுத்து வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண்(டு) இறைவர் வலியநெஞ்சை நடங்கொண்ட கொள்கை நவங்கொண்ட நாயகி நல்லரவின் படங்கொண்ட அல்லுல் பணிமொழி வேதப் பரிபுரரயே.
43. பரிபுரச் சீறடி பாசாங் குசைபஞ்ச பாணிஇன்சொல் திரிபுர சுந்தரி சிந்துர மேனியள் தீமைநெஞ்சில் புரிபுர வஞ்சரை அஞ்சக் குளிபொருப் புச்சிலைக்கை எரிபுரை மேனி இறைவள்செம் பாகத(து) இருந்தவளே.
44. தவளே இவள்ளங்கள் சங்கர ஞார்மணை மங்கலமாம் அவளே அவர்தமக்கு(கு) அண்ணியும் ஆயினள் ஆகையினால் இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும் மேலை இறைவியும்ஆம் துவளேன் இனியொரு தெய்வமுன் டாகமெய்த தொண்டுசெய்தே.
45. தொண்டுசெய் யாதுநின் பாதம் தொழாது துணைநிதிச்சையே பண்டுசெய் தார்சள ரோஇல ரோஅப் பரிசுடியேன் கண்டுசெய் தால் அது கைதல மோஅன்றிச் செய்தவமோ மிண்டுசெய் தாலும் பொறுக்கைநன் நேபின் வெறுக்கையன்றே.

46. வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும் தம்மடி யாரையிக்கோர் பொறுக்கும் தகைமை புதியதன் நேரத்தில் நஞ்சையுண்டு கறுக்கும் திருமிடற் றுன்னிடப் பாகம் கலந்தபொன்னே மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும் யான்னன்னை வாழ்த்துவனே.
47. வாழும் படியொன்று கண்டுகொண் டேன்மனத் தேயொருவர் வீழும் படி யன்றுவிள்ளும் படியன்று வேலைநிலம் ஏழும் பருவரை எட்டும்எட்ட டாமல் இரவுபகல் குழும் சுடர்க்கு நகுவே கிடந்து சுடர்கின்றதே.
48. சுடரும் கலைமதி துன்றும் சடைமுடிக் குன்றில் ஒன்றிப் படரும் பரிமளப் பச்சைக் கொடியைப் பதித்துதெஞ்சில் இடரும் தவிர்த்திமைப் போதிருப் பார்பின்னும் எய்துவரோ? குடரும் கொழுவும் குருதியும் தோயும் சூரம்பையிலே.
49. சூரம்பை அடுத்துக் குடிபுக்க ஆவிவெங் கூற்றுக்கிட்ட வரம்பை அடுத்து மறுகும்அங் போது வளைக்கை அமைத்து) அரம்பை அடுத்த அரிணையர் சூழவந்து) அஞ்சல்ளன்பாய் நரம்பை அடுத்த இசைவடி வாய்நின்ற நாயகியே.
50. நாயகி நான்முகி நாரா யணிகை நளினபஞ்ச சாயகி சாம்பவி சங்கரி சாமலோ சாதிநச்ச வாயகி மாவிலி வாராகி சூவினி மாதங்கிளன் ரூயகி யாதி உடையாள் சரணம் அரண்நமக்கே.
51. அரணம் பெராருள்ளன்று அருள்ளூன் றிலாது அசுரர்தங்கள் முரண்ணங்ரு) அழிய முனிந்தபெம் மானும் முகுந்தனுமே சரணம் சரணம் என்னின்ற நாயகி தன்னடியார் மரணம் பிறவி இரண்டுமென்ற தார் இந்த வையகத்தே.
52. வையம் துரகம் மதகரி மாமகு டம்சிவிகை பெய்யும் கனகம் பெருவிலை ஆரம் பிறைமுடித்த ஜைன் திருமனை யாள்அடித் தாமரைக்கு) அன்புமுன்பு செய்யும் தவம்உடை யார்க்குள் வாகிய சின்னங்களே.
53. சின்னங்கு சிறிய மருங்கினில் சாத்திய செய்யபட்டும் பெண்ணம் பெரிய முலையும்முத் தாரமும் பிச்சிமொய்த்த கன்னங் கரிய குழலும்கண் மூன்றும் கருத்தில்வைத்துத் தன்னந் தனியிருப் பார்க்கிது போலும் தவமில்லையே.

54. இல்லாமை சொல்லி ஒருவர்தம் பால்சென்று இழிவுபட்டு நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவி ரேல்நித்தம் நீடுதவம் கல்லாமை கற்ற கயவர்தம் பால்ஒரு காலத்திலும் செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் சேர்மின்களே.
55. மின்னு யிரம்ஒரு மெய்வடி வாகி விளங்குகின்ற தன்னாள் அகமகிழ் ஆண்த வல்லி அருமறைக்கு முன்னாய் நடுவெங்கு மாய்முடி வாய முதல்விதன்னை உன்ன(து) ஒழியினும் உன்னினும் வேண்டுவ(து) ஒன்றிலையே.
56. ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய் விரிந்து)இவு வுலகெங்குமாய் நின்றாள் அனைத்தையும் நீங்கிநிற் பாளன்றன் நெஞ்சினுள்ளே பொன்றது நின்று புரிகின்ற வாடிப் பொருள் அறிவார் அன்று விலையில் துயின்றபெம் மானும்என் ஐயனுமே.
57. ஐயன் அளந்த படியிரு நாழிகொண்டு) அண்டம்எல்லாம் உய்ய அறம்செயும் உன்னையும் போற்றி ஒருவர்தம்பால் செய்ய பசந்தமிழ்ப் பாமாலை யுங்கொண்டு சென்றுபொய்யும் மெய்யும் இயம்பவைத் தாய்இது வோஉன்றன் மெய்யருளே.
58. அருணைம் புயத்தும்என் சித்தாய் புயத்தும் அமர்ந்திருக்கும் தருணைம் புயமுலைத் தையல்தல் லாள்தகை சேர்நயனக் கருணைம் புயமும் வதானும் புயமும் கராம்புயமும் சருணைம் புயமும்அல் லாற்கண்டி. லேன்றாரு தஞ்சமுமே.
59. தஞ்சம் பிறிதிலில் ஈதல்ல தென்றுள் தவநெறிக்கே நெஞ்சம் பயில நினைக்கின்றி லேன்றூற்றை நீளசிலையும் அஞ்சம்பும் இக்கு)அலர் ஆகநின் ரூய்அறி யார்எனினும் பஞ்சஞ்சகம் மெல்லடி யார்அடி யார்பெற்ற பாலரையே.
60. பாலினும் சொல்லுனி யாப்பனி மாமலர்ப் பாதம்வைக்க மாலினும் தேவர் வணங்கநின் ரேஞ்கொன்றை வார்சடையின் மேலினும் கீழ்நின்று வேதங்கள் பாடும்மெய்ப் பீடம்ஒரு நாலினும் சாலநன் ரேஞ்சடி யேன்முடை நாய்த்தலையே.
61. நாயே ஜையும் இங்கு)ஒருபொரு ஓாக நயந்துவந்து நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண் டாய்நின்னை உள்ளவன்னை பேயேன் அறியும் அறிவுதந் தாயீன்ன பேறுபெற்றேன் தாயே மலைமக னேசெங்கண் மாலதிருத் தங்கைச்சியே.

62. தங்கச் சிலைகாண்டு தானவர் முப்புரம் சாய்த்துமத வெங்கண் கரியுரி போர்த்துசென்ற சேவகன் மெய்யடையக் கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி கோகனகச் செங்கைக் கரும்பும் அலரும்ஏப் போதும்என் சிந்தையதே.
63. தேறும் படிசில ஏதுவும் காட்டிமுன் செல்கதிக்குக் கூறும் பொருள்குன்றில் கொட்டும் தறிகுறிக் கும்சமயம் ஆறும் தலைவி இவளாய் இருப்ப(து) அறிந்திருந்தும் வேறும் சமயம்உண் டென்றுகொண் டாடிய வீணருக்கே.
64. வீணை பலிகவர் தெய்வங்கள் பாற்சென்று மிக்கஅன்பு பூணேன் உளக்கு(கு)அன்பு பூண்குகொண் டேன்னின் புகழ்ச்சியன்றிப் பேணேன் ஒருபொழு தும்திரு மேனிப்ர காசமன்றிக் காணேன் இருநில மும்திசை நான்கும் ககனமுமே.
65. ககனமும் வானும் புவனமும் காணவிற் காமன்அங்கம் தகனமுன் செய்த தவப்பெரு மாற்குத் தடக்கையும்செம் முகனுமுந் நான்கிரு மூன்றெனத் தோன்றிய முதறிவின் மகனுமுண் டாயதன் ரேவுவல்லி நீசெய்த வல்லபமே.
66. வல்லபம் ஒன்றறி யேன்கிறி யேன்னின் மலரடிசெம் பல்லவம் அல்லது பற்றென்றி லேன்பசம் பொற்பொருப்பு வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப் பாய்வினை யேன்தொடுத்த சொல்லவ மாயினும் நின்திரு நாமங்கள் தோத்திரமே.
67. தோத்திரம் செய்து தொழுதுமின் போலும்நின் தோற்றும்ஓரு மாத்திரைப் போதும் மனத்தில்வை யாதவர் வண்மைகுலம் கோத்திரம் கல்வி குணம்குன்றி நானும் சூடில்கள்தொறும் பாத்திரம் கொண்டு பலிக்குழ லாநிற்பர் பாரெங்குமே.
68. பாரும் புனலும் கனலும்வெங் காலும் படர்விசும்பும் ஊரும் முருக சுவையொளி யூரேவி ஒன்றுபடச் சேரும் தலைவி சிவகாம சுந்தரி சீரடிக்கே சாரும் தவமுடை யார்படை யாத தனமில்லையே.
69. தனந்தரும் கல்வி தரும்ஓரு நானும் தளர்வறியா மனந்தரும் தெய்வ வடிவுத் தருக்கெஞ்சில் வஞ்சமில்லா இனந்தரும் நல்லன எல்லாம் தரும்அன்பர் என்பவர்க்கே கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே.

70. கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண் டேன்கடம் பாடவியில் பண்களிக் கும்குரல் வீணையும் கையும் பயோதரமும் மண்களிக் கும்பச்சை வண்ணமும் ஆகி மதங்கர்க்குலப் பெண்களிற் ரேன்றிய எம்பெரு மாட்டிதன் பேரழகே.
71. அழகுக்கு) ஒருவரும் ஒவ்வாத வல்லி அருமறைகள் பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத் தாள்பளி மாமதியின் குழவித் திருமுடிக் கோமள யாமளைக் கொம்பிருக்க இழிவுற்று நின்றெநஞ் சேயிரங் கேலுனக்கு) எங்குறையே.
72. எங்குறை தீரநின்று) ஏத்துகின் ரேன்இனி யான்பிறக்கின் நின்குறையே அன்றி யார்குறை காண்டிரு நீள்விசம்பின் மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற நேரிடை மெல்லியலாய் தன்குறை தீரனங் கோண்சடை மேல்வைத்த தாமரையே.
73. தாமம் கடம்பு படைபஞ்ச பாணம் தனுக்கரும்பு யாமம் வயிரவர் ஏத்தும் பொழுது) எமக் கெங்றுவைத்த சேமம் திருவடி செங்கைகள் நான்கு)லளி செம்மையம்மை நாமம் திரிபுரை ஓன்றே டிரண்டு நயவங்களே
74. நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும் வேதமும் நாரணனும் அயனும் பரவும் அபிராம வல்லி அடியிலையைப் பயன்னன்று கொண்டவர் பாவையர் ஆடவும் பாடவும்போன் சயனம் பொருந்து தமனியக் காவினில் தங்குவரே.
75. தங்குவர் கற்பகத் தருவின் நீழலில் தாயரின்றி மங்குவர் மண்ணில் வழுவாப் பிறவியை மால்வரையும் பொங்குவர் ஆழியும் ஈரேழ் புவனமும் பூத்தூந்திக் கொங்கிவர் பூங்குழ லாள்திரு மேனி குறித்தவரே.
76. குறித்தேன் மனத்தில்நின் கோலம்னல் லாம்நின் குறிப்பறிந்து மறித்தேன் மறவி வருகின்ற நேர்வை வண்டுகின்றி வெறித்தேன் அவிழ்கொள்றை வேணிப் பிரான்ஒரு கூற்றைமெய்யில் பறித்தே குடிபுகு தும்பஞ்ச பாண பயிரவியே.
77. பயிரவி பஞ்சமி பாசாங் குசையஞ்ச பாணிவஞ்சர் உயிரவி உண்ணும் உயர்சண்டி காளி ஓளிரும்கலா வயிரவி மண்டலி மாளினி ரூளி வராகியென்றே செயிரவி நான்மறை சேர்திரு நாமங்கள் செப்புவரே.

78. செப்பும் கணக் கலசமும் போலும் திருமூலைமேல் அப்பும் களப அபிராம் வல்லி அனிதரளக் கொப்பும் வயிரக் குழையும் விழியின் கொழுங்கடையும் துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத் தேன்னன் துணைவிழிக்கே.
79. விழிக்கே அருளுண(டு) அபிராம் வல்லிக்கு வேதம்சொன்ன வழிக்கே வழிபட நெஞ்கண்டு எமக்கு)அவ் வழிகிடக்கப் பழிக்கே சூழன்றுவெம் பாவங்க ஓசெய்து பாழ்நரகக் குழிக்கே அழுந்தும் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே.
80. கூட்டிய வாளன்னைத் தங்கடி யாரில் கொடியவினை ஒட்டிய வாளன்கண் ஒடிய வாதன்னை உள்ளவன்னம் காட்டிய வாகண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா ஆட்டிய வாநடம் ஆடகத் தாமரை ஆரணங்கே.
81. அணங்கே அணங்குகள் நின்பரி வாரங்கள் ஆகையினால் வணங்கேன் ஒருவரை வாழ்ந்துகி லேன்னெஞ்சில் வஞ்சகரோ(டு) இணங்கேன் என(து) என்றிருப்பார்கிலர் யாவரோடும் பினங்கேன் அறிவொன்றி லேன்னன் கண்நீவைத்த பேரவியே.
82. அளியார் கமலத்தில் ஆரணங் கேஞ்சி ஸாண்டமும்நின் ஒளியாக நின்ற ஒளிர்திரு மேனியை உள்ளுதொறும் களியாகி அந்தக் கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு வெளியாய் விடின்னங்கு நேமறப் பேன்நின் விரகினையே.
83. விரவும் புதுமலர் இட்டுநின் பாத விரைக்கமலம் இரவும் பகலும் இறைஞ்சவல் லார்இமை யோர்எவரும் பரவும் பதமும் அபிரா வதமும் பகீரதியும் உரவும் குவிசமும் கற்பகக் காவும் உடையவரே.
84. உடையாளை ஒல்கு செம்பட்டு உடையாளை ஒளிர்மதிசெஞ் சடையாளை வஞ்சகர் நெஞ்சடை யாளைத் தயங்குநண்ணால் இடையாளை எங்கள் பெம் மானிடை யாளைஇங்கு) என்னைஇனிப் படையாளை உங்களை யும்படை யாவன்னம் பார்த்திருமே.
85. பார்க்கும் திசைதொறும் பாசாங் குசமும் பணிச்சிறைவண்டு) ஆர்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும் கரும்பும்என் அல்லல்லாம் தீர்க்கும் திரிபுரை யாள்திரு மேனியும் சிற்றிடையும் வார்க்குங் குமழுலை யும்முலை மேல்முத்து மாலையுமே.

86. மாலயன் தேட மறைதேட வானவர் தேடநின்ற
காலையும் சூடகக் கையையும் கொண்டு கதித்தகப்பு
வேலைவெங் காலன்னன் மேல்விடும் போது வெளிநில் கண்டாய்
பாலையும் தேனையும் பாகையும் போலும் பணிமொழியே.
87. மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத நின்திரு மூர்த்தின்றன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற தால்விழி யால்மதனை
அழிக்கும் தலைவர் அழியா விரதத்தை அண்டமெல்லாம்
பழிக்கும் படியொரு பாகம்கொண் டாஞும் பராபரையே.
88. பரமென்று உனையடைந் தேன்தமி யேனும்உன் பத்தருக்குள்
தரமன்று இவன்னன்று தள்ளத் தகாது தரியலர்தம்
புரம் அன்று எரியப் பொருப்புவில் வாங்கிய போதில்அயன்
சிரம்ஒன்று செற்றகை யான்டுடப் பாகம் சிறந்தவளே.
89. சிறக்கும் கமலத் திருவேநின் சேவடி சென்னிவைக்கத்
துறக்கம் தரும்நின் துணைவரும் நீயும் துரியம் அற்ற
உறக்கம் தரவந்து) உடம்போ(ு) உயிர்உற வற்றறிவு
மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல் வேண்டும் வருந்தியுமே:
90. வருத்தா வகைளன் மனத்தா மரையினில் வந்துபுகுந்து(து)
இருந்தாள் பழைய இருப்பிட மாக இனினன்குப்
பொருந்தா தொருபொருள் இல்லைவின் மேவும் புலவருக்கு
விருந்தாக வேலை மருந்தா னதைநல்கும் மெல்வியலே.
91. மெல்விய நுண்ணிடை மின்அனை யாளை விரிசடையோன்
புல்விய மென்முலை பொன்அனை யாளைப் புகழ்ந்துமறை
சொல்விய வண்ணம் தொழுக்அடி யாறைத் தொழுமவர்க்குப்
பல்வியம் ஆர்த்தெழு வெண்பக(ு) ஊரும் பதம்தருமே.
92. பதத்தே உருகிநிச் பாதத்தி லேமனம் பற்றிச்சன்றன்
இதத்தே ஒழுக அடிமைகொள் டாய்டுனி யான்ஒருவர்
மதத்தே மதிமயங் கேன்அவர் போனவழியும் செல்லேன்
முதத்தேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும் முகிழ்நகையே.
93. நகையே இஃதிந்த ஞாலமெல் னாம்பெற்ற நாயகிக்கு
முகையே முகிழ்மூலை மானே முதுகன் முடிவில்அந்த
வகையே பிறவியும் வம்பே மலைமகள் என்பதுநாம்
மிகையே இவள்தன் தகைமையை நாடி விரும்புவதே.

94. விரும்பித் தொழும் அடி யார்ஸிழி நீர்மல்கி மெய்ப்பளகம் அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்த மாகி அறிவிழந்து சுரும்பிற் களித்து மொழிதடு மாறிமுன் சொன்னைல்லாம் தரும்பித்தர் ஆவரென் ரூல்அபி ராமி சமயங்நன்றே.
95. நன்றே வருகினும் தீதே விழைகினும் நான் அறிவ(து) ஒன்றேயு மில்லை உனக்கே பரமங்க(கு) உள்ளைல்லாம் அன்றே உனதென்று அளித்துவிட டேன்அபி யாதகுஷக் குன்றே அருட்கட வேலை மொன்பெற்ற கோமளமே.
96. கோமள வல்லியை அல்லியந் தாமரைக் கோயில்வைகும் யாமள வல்லியை ஏதம் இலாளை எழுதரிய சாமள மேனிச் சகலக லாமயில் தன்னைத்தம்மால் ஆமள வும்தொழு வார்ஸழு பாருக்கும் ஆதிபரே.
97. ஆதித்தன் அம்புவி அங்கி குபேரன் அமரர்தங்கோன் போதிற் பிரமண் புராரி மூராரி பொதியமுனி காதிப் பொருப்படைக் கந்தன் கணபதி காமண்முதல் சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர் போற்றுவர் தையலையே.
98. கைவந்து நின்னடித் தாமரை குடிய சங்கரற்குக் கைவந்த தீயும் தலைவந்த ஆறும் கரந்ததெங்கே மெய்வந்த நெஞ்சின்அல் லால்ஒரு காலும் விரகர்தங்கள் பொய்வந்த நெஞ்சில் புகஅறி யாமடப் பூங்குயிலே.
99. குயிலாய் இருக்கும் கடம்பா டவியிடைக் கோல்லையல் மயிலாய் இருக்கும் இமயா சலத்திடை வந்துதித்த வெயிலாய் இருக்கும் விகம்பில் கமலத்தின் மீதன்மாம் கயிலா யருக்கு(கு) அன்று இமவான் அளித்த கனங்குழையே.
100. குழையைத் தழுவிய கொன்றையந் தார்கமழ் கொங்கைவல்லி கழையைப் பொருத திருநெடுந் தோனும் கருப்புவில்லும் விழையைப் பொருதிறல் வேரியம் பாணமும் வெண்ணைக்கயும் உழையைப் பொருகண்ணும் தெஞ்சில்ளப் போதும் உதிக
[கிள்ளவே.

நூல் பயன்

ஆத்தானை எங்கள் அபிராம வல்லியை அண்டம்எல்லாம்
பூத்தானை மாதுளம் பூநிறத் தானைப் புவிஅடங்கக்
காத்தானை ஜங்கணை பாசாங் குசமும் கரும்பும்அங்கை
சேர்த்தானை முக்கண்ணி யைத்தொழு வார்க்கு)ஒரு தீங்கில்லையே.

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ର ପାଇଁ

କାଳିତୀର୍ଥମାଲା

ଶର୍ଦ୍ଦର୍ଶମରାତି ହତ୍ୟା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ର ପାଇଁ

କାଳିତୀର୍ଥମାଲା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ର ପାଇଁ

କାଳିତୀର୍ଥମାଲା

କାଳିତୀର୍ଥମାଲା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ର

அச்சு வேலைகள்

எதுவானாலும்

அழகுற செய்வதற்கு

எம்மிடம் வாருங்கள்

சாந்தி அச்சகம்

575, கே. கே. எஸ். ரூட்,

நாச்சிமார்கோயிலடி,

யாற்பாணம்.